

Protokół

49. posiedzenia, II. sesyi, VIII. peryodu, Sejmu galicyjskiego z dnia 10. listopada 1905.

Początek o godzinie 10 minut 25 przed południem. 4127, 4128, 4129, 4131—4139, 4143, 4144, 4148.

Przewodniczący: Marszałek krajowy J. E. Stanisław hr. Badeni. Komisyi szkolnej Ls. 4071—4075, 4092 do 4096, 4102, 4108—4110, 4116, 4120, 4140, 4145, 4147.

Sekretarze: Mieczysław Urbański, Kazimierz Lubomirski, Stanisław Mycielski, ks. Wiktor Mazikiewicz.

Komisyi petycyjnej Ls. 4114.

Obecnych posłów 128.

Komisyi administracyjnej Ls. 4089.

Ze strony Rządu: e. k. Wiceprezydent Namiestnictwa Włodzimierz hr. Łoś, e. k. Radaea dworn p. Antoni Jaegermann.

Komisyi prawniczej Ls. 4076, 4078, 4079, 4099, 4105.

Komisyi drogowej Ls. 4142.

Marszałek konstatuje dostateczną ilość posłów i otwiera posiedzenie. 4130.

Marszałek oznajmia, iż protokół 47-go posiedzenia nważa za przyjęty, gdyż nie wniesiono przeciw niemu żadnych zarzutów, protokół 48-go posiedzenia złożony jest w biurze sejmowem do przejrzenia. Po odczytaniu petycyi Ls. 4120 nauczycielstwa ludowego w powiecie chrzanowskim o zrównanie poborów z urzędnikami państwowymi IX, X, XI rangi przemawia p. Jan Gnoiński popierając tę petycję.

Marszałek oznajmia, że p. Gorapichowi udzielił urlopu na 6 dni. Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono oddośnym komisjom jak wyżej.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis petycyj wniesionych po dzień 10. listopada 1905 roku, które przydzielono następującym komisjom, a mianowicie.

Komisyi budżetowej Ls. 4080, 4090, 4091, 4097, 4098, 4100, 4101, 4103, 4104, 4106, 4107, 4115, 4117, 4118, 4122—4126, Po odczytaniu petycyi Ls. 4127 komitetu w celu uczczenia pamięci Bartosza Głowackiego we Lwowie, o założenie bursy im. Bartosza Głowackiego przemawia p. Cielecki popierając tę petycję.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis

dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisjom jak wyżej.

Po odczytaniu petycyi Ls. 4128 gminy Szwejków pow. Podhajce o zapomogę dla pogorzalców przemawia p. Lityński popierając tę petycę.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisjom jak wyżej.

Po odczytaniu petycyi Ls. 4138 nauczycielstwa ludowego w powiecie kolbuszowskim o dodatek drożyżniany, przemawia p. Tyszkiewicz popierając tę petycę.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisjom jak wyżej.

Marszałek wzywa sekretarzy do odczytania złożonego wniosku i interpelacyj.

Sekretarz p. Urbański czyta :

W n i o s e k

posłów Skolyszewskiego, Pastora i tow.

Wysoki Sejmie:

Z pomiędzy prac mogących poziom gospodarczy kraju i wydajność produkcji ziemi rolnej podnieść, pracy, której wynik jest zupełnie pewnym, efekt finansowy nie ulega wątpliwości, jest praca na polu drenowania i melioracji gruntów rolnych.

Z zestawienia krajowego biura melioracyjnego wynika, że mamy w kraju przeszło 1,500.000 morgów ziemi, które osuszenia wymagają, z tych w przybliżeniu 1,000.000 morgów należy do włościan, zaś 500.000 morgów do właścicieli obszarów dworskich.

Biorąc pod uwagę, że przez drenowanie gruntu, wydajność jednej morgi przy uprawie roślin okopowych podnosi się o około 100%, wartości produkcji brutto, zaś przy uprawie roślin zbożowych i pastewnych o 10% tej samej wartości, dalej przyjmując, że w płodozmianie co dziesiąty rok przychodzi uprawa roślin okopowych, a wartość przeciętna ziemiopłodów na 1

mordze 100 K., otrzymamy następujący coroczny ubytek dochodu z uprawy ziemi, przez zaniechanie przeprowadzenia drenowania gruntów:

10% z 1,500.000 morg

$$= 150.000 \text{ morg} \times 100 = 15.000.000 \text{ K}$$

90% z 1,500.000 morg

$$= 1,350.000 \text{ morg} \times 10 = 13,500.000 \text{ K}$$

Suma 28.500.000 K

To wysokość ubytku renty rocznej, dochodu rocznego, który skapitalizowany na 5% daje olbrzymią kwotę 570.000.000 K, czyli sumę przeszło pół miliarda koron.

Jest to rachunek raczej za niski jak za wysoki.

Biorąc pod uwagę, że przeciętne koszty drenowania gruntów wynoszą 120 K. za jedną morgę, otrzymamy wydatek $1,500.000 \times 120 =$ suma 180,000.000 K. potrzebnych na przeprowadzenie robót. Pieniądze wydane na takie roboty przeszłyby prawie wyłącznie do rąk ludności pracującej. Zaś przyjmując okres wykonania robót na lat 50, otrzymamy wzmożenie zarobku w kraju o 3,600.000 K. rocznie.

Ponieważ przeprowadzenie takich robót bez pomocy państwa i kraju jest ze względu na brak finansowych środków włościanstwa i średnich właścicieli ziemi rzeczą niewykonalną, Wysoki Sejm uchwałą z dnia 5. lipca 1901 r. przeznaczył kwotę 500.000 K. płatną w 10 latach po 50.000 K. w celu subwencyonowania drenowań włościańskich do $\frac{1}{3}$ kosztów budowy, zaś uchwałą z dnia 11 listopada 1904 r. wezwał c. k. Rząd do udzielania pożyczek bezprocentowych na cele drenowania w kwocie 5,000.000 K. Wezwanie to korzystny odniosło skutek. Razem dotychczas na cele melioracji gruntów rolnych przyznano z funduszków krajowych i państwowych 6,000.000 K. w stosunku do potrzebnej na ten cel sumy kosztów jest to zaledwie 3 $\frac{1}{2}$ %. W tym tempie prowadzona robota trwałaby musiała

setki lat ze szkodą dla produkcji kraju i brzozią.

Ażeby przyjąć przeprowadzeniu tej ogromnej, nader ważnej pracy, potrzebna jest wydatniejsza, jak dotychczas ze strony państwa i kraju pomoc. Pomoc podobna dotychczas z powodu złego stanu funduszków kraju była niemożliwą do uzyskania. Ponieważ jednakże obecnie są widoki że po r. 1910 uzyskać ma kraj znacznie większe źródła dochodu, dla tego podpisani uważają za stosowne już w roku bieżącym podnieść myśl potrzeby przeprowadzenia robót melioracyjnych na większą skalę, w ten sposób, ażeby wszystkie potrzebujące drenowania i melioracji grunta rolne, mogły być w przeciągu lat 50-ciu zdrenowane i zmeliorowane, ażeby spółki wodne właścicielskie otrzymać mogły na przeprowadzenie robót $33\frac{1}{3}\%$ tytułem bezwrotnej zapomogi ze strony kraju i takież sam zasilki ze strony państwa, ażeby drenowania prywatne na poparcie zasługujące otrzymać mogły 50% zwrotnej bezprocentowej zapomogi ze strony kraju i takież % ze strony państwa (zapomogi rozliczonej na długi termin splat).

W tym celu wystarczy zupełnie wystawianie coroczne do budżetu kraj. maksymalnej kwoty 1,400.000 kor. na przeciąg lat pięćdziesięciu.

Podpisani stawiają wniosek :

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

1. Poleca się Wydziałowi kraj. przedłożenie na najbliższej sesji sejmowej projektu ustawy w celu przeprowadzenia drenowania i melioracji 1,500.000 morgów gruntów rolnych w ten sposób, ażeby :

a) praca mogła być wykonaną w przeciągu lat 50-ciu, począwszy najpóźniej od r. 1911;

b) ażeby drenowania i nawodniania właścicielskie otrzymać mogły $33\frac{1}{3}\%$ bezwrotnego zasilku z funduszków krajowych;

c) ażeby zasługujące na uwzględnienie melioracje prywatne otrzymać mogły 50% zwrotne bezprocentowe na długi termin splat obliczone pożyczki z funduszków krajowych.

2. Wydział krajowy nawiąże rokowania z c. k. Rządem w celu uzyskania dla spółek wodnych i prywatnych melioracji takiej samej pomocy z funduszków rządowych, jaką otrzymywać będą z funduszków krajowych.

We Lwowie, dnia 9 listopada 1905.

Wnioskodawcy:

Skołyszewski i Pastor w. r.

Rayski, Wilezkiewicz, Maryewski, Tomaszewski, Witosławski, Szwed, Jabłoński, Huza, Michałowski, Łazarski, Żardecki, Rotter, Kramarczyk, Potoczek, Szponder, Buynowski, Jahl, Michalski.

Sekretarz p. Lubomirski czyta :

I n t e r p e l a c y a

pośla ks. Szpondra i Bednarskiego do Wydziału krajowego w sprawie otwarcia przystanku kolejowego w Szaflarach a względnie przeniesienia już istniejącego.

Zważywszy, że obecna stacya kolejowa w Szaflarach na linii Nowy Targ-Zakopane umieszczona jest w miejscu najniegodniejszym dla ludności 6 gmin.

Zważywszy, że ludność tych gmin już od lat 4-eh domaga się przeniesienia tej stacyi w odpowiedniejsze miejsce jednak dotąd bezskutecznie.

Zwarzywszy, że droga do obecnej stacyi w Szaflarach porosła trawą, gdyż nikt tą drogą nie jedzie.

Zważywszy, że kolej na tem niefortunnym pomieszczeniu stacyi ponosi stratę w dochodach około 1000 K. rocznie.

Zważywszy, że Wydział krajowy uznaje niedogodność obecnej stacyi w Szaflarach dla okolicznych gmin.

Podpisani ośmielają się zapytać Wydział krajowy, czyby nie raczył raz tej sprawy załatwić, o co ludność 6 gmin tak gorąco się doprasza.

Interpelanci:
Ks. Szponder w. r.
Bednarski w. r.

Wilczkiewicz, Potoczek, Krempa, Bojko, Fil. Włodek, Ostapezuk, Stapiński, Oleśnicki, Bohaczewski, Kramarczyk, Huryk, Staruch, Barabasz.

I n t e r p e l a c y a

posła Kramarczyka i towarzyszy do Wydziału krajowego we Lwowie.

Ponieważ ogólnie wiadomą jest rzeczą o czem nawet dzienniki krajowe głoszą, (patrz „Czas“ 5-go listopada 1905 Nr. 253), że utrzymanie placu przed Dworcem kolejowym w Oświęcimie, jak również dojazd kolejowy czyli droga od dworca do miasta Oświęcimia należy do najfatalniejszych w całym słowa tego znaczeniu a szczególnie sam dojazd kolejowy, jest prawdziwym zbiorowiskiem wody i błota podczas dni mokrzejszych, prócz tego bez żadnej latarni nocnej, tak że podczas ciemnych nocy nie można tą drogą ani pieszo ani wozem przedostać się na dworzec kolejowy. Tak samo sam plac przed dworcem a przeciwnym hotelom jest zbiorowiskiem błota i wszelkich nieczystości tak dalece, że podczas deszczu absolutnie nikt z gości lepszych nie jest w stanie przedostać się z dworca na drugą stronę.

Dlatego podpisani zapytują, czy: Wysocki Wydział krajowy wie o tych nieporządkach na dworcu kolejowym w Oświęcimie i czy nie byłby łaskaw swoją mocą zmusić strony konkurencyjne po myśli ustawy poliejno-drogowej do uporządkowania samego i placu oraz dojazdu kolejowego, a zarazem zarządzenia oświetlenia nocnego tejże drogi.

Lwów, dnia 8. listopada 1905.

Interpelant:
Kramarczyk w. r.

Żardecki, Korol, Huryk, Barabasz, Oleśnicki, Szponder, Staruch, F. Włodek, Wesoliński, Szwed, Potoczek, Skołyzewski, Bojko, Wilczkiewicz, Krempa.

I n t e r p e l a c y a

do P. Komisarza rządowego w sprawie zamierzonego odstąpienia budynku rządowego karczmy w Chełmie pow. Bochnia na cele szkolne.

Jak załączone /./ pismo gminy Chełm świadczy, rządowa karczma stojąca naprzeciw kościoła w Chełmie bliska ruiny, miała być odstąpioną wraz z placem za cenę 50 koron pod budowę szkoły, ile że ten plac jest dla tego celu najodpowiedniejszym a nawet jedynie możliwym w Chełmie.

Tymczasem znalazł się żyd Chaskel Lamensdorf, który zaproponował c. k. Rządowi cenę kupna 500 K za ten plac, aby na nim pobudować karczmę.

Gmina i parafia cała jest wysoce zaniepokojona tą propozycją żyda, ile że tenże chwali się przed włościanami, że uzyskał zapewnienie ze strony Rządu uzyskania tego miejsca na budowę karczmy.

Podpisani zapytują Wys. c. k. Rząd, na czem polegają te wieści niepokojące całą parafię Chełm i co uczynić zamierza, aby rzeczoną karczmę w istocie odstąpiono na cele szkolne w Chełmie.

Lwów, dnia 9. listopada 1905.

Interpelant:
Wilczkiewicz w. r.

Kramarczyk, Szwed, Schätzel, Wesoliński, Wurst, Potoczek, Szponder, Tomaszewski, Buynowski, W. Gnoiński, Skołyzewski, Vayhinger, Witosławski, Bednarski.

Odpis do Ls. 4151/05.

Imię. Przewielebny księżę pośle Dobrodzieju!

W małej gminie naszej jest rządowa karczma, ruina tak wielka, że ze

względów bezpieczeństwa życia musiała być urzędownie zamknięta. Karczma ta ma wartości około 50 kor. wraz z placem, na którym stoi. Nie mając miejsca pod budowę szkoły prosiliśmy Wysoką c. k. Dyrekeyę domen i lasów we Lwowie o odstąpienie nam nie tyle tej karczmy, bo ona musi iść na salenie, ile placu. Karczmę tę pragniemy zakupić tem więcej że chcemy znieść u siebie karczmę zupełnie.

Wysoka c. k. Dyrekeya domen i lasów zgodziła się na to, a to tem chętniej, że ofiarowaliśmy się nadto do poniesienia kosztów kontraktu i przeniesienia własności.

Uważaliśmy już rzecz za skończoną. Tymczasem żyd propinator Chaskel Lamensdorf z Księżnic cheąc założyć na nowo szynk w naszej gminie wniósł ofertę na 500 kor. za ową karczmę, a Wysoka c. k. Dyrekeya okazuje skłonność odstąpienia mu tej karczmy li tylko z tego względu, że więcej daje nie bacząc bynajmniej na to, że z nami już była ugoda zawarta, że przeto tak poważnej instytucji nie wypada tak postępować i nie uwzględniając zupełnie strony moralnej, bo dopuszcza, żeby żyd karany świeżo za fałszowanie trunków budował nam karczmę pod samym kościołem, gdyż na ten cel plac ów zakupić pragnie, podczas gdy my nie mamy nigdzie stosownego placu pod szkołę.

Podając tę okoliczność do wiadomości Imei księdza posła Dobrodzieja upraszamy w tej sprawie poczynić odpowiednie kroki, ewentualnie zainterpelować w Sejmie by oferta Chaskla Lamensdorfa odrzucona, a nasza uwzględniona została.

Gmina Chelm 6. listopada 1905.

Podpisy. (L. S.)

Jak najgoręcej popiera się powyższą sprawę. Z urzędu parafialnego w Chelmie 7. listopada 1905. Ks. Albin w. r. (L. S.).

I n t e r p e l a c y a

do Wysokiego Wydziału krajowego.

O rekonstrukcyę drogi gminnej I. klasy z Cięciny przez Milówkę, Rayczę do granicy Węgierskiej w powiecie Żywieckim prowadzącej toczą się rokowania od kilku lat i Wysoki Wydział krajowy przeprowadził już potrzebne pomiary i przygotował dotyczące szkice i kosztorysy.

Gdy pomieniona droga pod względem komunikacyjnym jest bardzo ważna a od kilku lat jest zaniedbana i wymaga czem spieszniej przebudowania, zapytują przeto podpisani: kiedy Wydział krajowy rozpocznie budowę tej drogi i przyspieszy rekonstrukcyę tejże?

Lwów, dnia 6. listopada 1905.

Interpelant:
W. Szwed w. r.

Potoczek, Oleśnicki, Ostapezuk, Staruch, Bobaczewski, Huryk, F. Włodek, Żardecki, Korol, Kramarczyk, Szponder, Stojałowski, Szajer, Skolyszewski.

Marszałek oznajmia, że pierwsze czytanie odczytanego wniosku umieści na porządku dziennym najbliższego posiedzenia, interpelacye zaś odstąpi p. Komisarzowi rządowemu, względnie Wydziałowi krajowemu.

Izba przystępuje do porządku dziennego, którego punktem pierwszym jest:

Pierwsze czytanie wniosku p. Merunowicza z projektem ustawy o regulacji rzeki Pełtwi z dopływami.

Przemawia p. Merunowicz uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisji gospodarstwa krajowego.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Następuje:

Pierwsze czytanie wniosku pp. Au

drzeja Lubomirskiego i Pinińskiego o wezwaniu c. k. Rządu do powiększenia liczby wagonów towarowych na kolejach lokalnych w Galicyi.

Przemawia p. Piniński uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisji kolejowej.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Dalszy ciąg rozpraw nad sprawozdaniem komisji agrarnej o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie unormowania parcelacyi.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta:

I. Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby odnośnie do rezolucyi sejmowej z dnia 26. października 1903 przedłożył projekt ustawy parcelacyjnej, któraby, mając na oku potrzebę utrzymania średniej własności ziemskiej, zaprowadziła obowiązkowe przedkładanie planu parcelacyjnego w myśl zasad następujących:

1. Plan parcelacyjny będzie wymaganym przy wydzieleniach z posiadłości ziemskiej, obejmującej przynajmniej 60 hektarów.

Wydzielenie hipoteczne z takich posiadłości nastąpić może tylko na podstawie planu parcelacyjnego, zatwierdzonego przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

2. Zatwierdzenia planu parcelacyjnego należy odmówić:

a) jeżeli jest zamierzona doszczętna parcelacya, bez pozostawienia odpowiedniego obszaru gruntu przy istniejących budynkach gospodarczych, względnie rolniczo-przemysłowych;

b) jeżeli widocznem jest, że parcela-

cya zagraża zniszczeniem gospodarstwa leśnego;

c) jeżeli dla powstać mających gospodarstw nie zabezpieczono odpowiednich dojazdów;

d) jeżeli przy podziale projektowanym dla powiększenia gospodarstw istniejących stosunki komasacyjne zostałyby pogorszone.

Przemawia p. Kramarczyk.

Przemawia p. Męciński i stawia następującą poprawkę:

Do ustępu I. 1. ainea trzecia jako dodatek:

„Jeżeli zamierzone wydzielenie nie przekracza jednej piątej części przestrzeni odnośnego ciała hipotecznego, przedkładanie planu parcelacyjnego nie jest potrzebnem, dopóki przez dokonane wydzielenia przestrzeń ciała hipotecznego o jedną piątą część uszczuploną nie zostanie; w każdym razie przestrzeń pozostająca przy dawnym ciełe hipotecznem przynajmniej 60 hektarów obejmować powinna“.

Izba popiera poprawkę p. Męcińskiego.

Marszałek udziela głosu w sprawie formalnej p. sprawozdawcy.

Przemawia p. sprawozdawca i oznajmia imieniem komisji, że tę poprawkę p. Męcińskiego przyjmuje.

Marszałek oznajmia, że wskutek tego wniosek komisji z poprawką p. Męcińskiego przyjętą przez komisję, stanowi jedyny substrat rozprawy szczegółowej.

Przemawia Członek Wydziału krajowego p. Pilat.

Przemawia p. Oleśnicki.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwala wniosek I. komisji wraz z poprawką p. Męcińskiego przyjętą przez komisję.

Sprawozdawca czyta :

II. Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby celem uregulowania stosunków, powstałych wskutek parcelacji, wziął pod rozwagę kwestyę zmiany odnośnych ustaw.

Marszałek odczytuje następującą poprawkę p. Jana Gnoińskiego :

We wniosku II. na końcu po słowie końcowem „ustaw“ dodać słowa :

„tudzież, aby rozpatrzył kwestyę zabezpieczenia ciężarów wynikających z tytułu prawa patronatu, świadczeń w naturze itp. danin“.

Izba popiera poprawkę p. Jana Gnoińskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała wniosek II. komisji wraz z poprawką p. Jana Gnoińskiego.

Marszałek udziela głosu p. Merunowiczowi.

Przemawia p. Merunowicz i stawia następującą rezolucyę :

Wysoki Sejm raczy uchwalić dodatkowo do wniosków komisji dla reform agrarnych :

III. Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby wziął pod rozwagę pytanie: czy i w jaki sposób mógłby kraj czynnie wpłynąć na uzdrowienie ruchu parcelacyjnego, tak jak opiekuje się innemi reformami agrarnemi — i oparte na wyniku badań wnioski ażeby przedłożył Sejmowi.

Izba popiera tę rezolucyę p. Merunowicza.

Marszałek udziela głosu p. sprawozdawcy w sprawie formalnej.

Przemawia p. sprawozdawca i stawia formalny wniosek na odesłanie tej rezolucji p. Merunowicza do komisji dla reform agrarnych.

Przemawia p. Oleśnicki.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca zrzeka się głosu.

Izba uchwała odesłanie tej rezolucji do Komisji dla reform agrarnych.

Następuje :

Sprawozdanie komisji budżetowej w przedmiocie zaprowadzenia krajowych opłat szynkarskich i podwyższenia krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

Sprawozdawca p. Abrahamowicz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji, oznajmiwszy poprzednio, że komisya ustęp b) III. wniosku zmienia jak poniżej, oraz sprostowawszy omyłkę druku, a mianowicie :

1) w pierwszym wierszu §. 16. po słowie „będą“ dodać słowo „albo“;

2) w pierwszym wierszu ustępu trzeciego art. II. po słowie „opodatkowania“ dodać słowo „zapasów“.

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

I. Załączony projekt ustawy o zaprowadzeniu opłat szynkarskich i podwyższeniu krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

II. Powziąć następujące uchwały :

a) Sejm uznając istotną potrzebę udzielenia pomocy miastom zamierzającym dokonać systematyczną a trwałą asanacyę, poleca Wydziałowi krajowemu, by się zajął sprawą utworzenia osobnego funduszu krajowego na zasiłki dla miast (z wyłączeniem jednakże miast otrzymujących dotacyę z funduszków krajowych z tytułu zgaśnięcia prawa propinacyi) na roboty asanacyjne, i w tym celu po przeprowadzeniu rokowań z e. k. Rządem eo do poparcia tej akcji ze Skarbu państwa, przedłożył Sejmowi odnośne wnioski.

III. Sejm wzywa e. k. Rząd :

a) ażeby przed wygaśnięciem prawa propinacyi w drodze ustawodawczej ure-

gulował w Galicyi wydawanie koncesyi na wyszynk i drobną sprzedaż napojów wysokowych w ten sposób, by z uwzględnieniem szczególnych potrzeb ludności przypadła w regule jeden szynk na 500 mieszkańców, w gminach miejskich i małomiasteczki, zaś na 800 mieszkańców w gminach wiejskich;

b) by przy udzielaniu koncesyj szynkarskich przestrzegał postanowień §§ 18 i 19 ustawy przemysłowej co do wykonywania koncesyj szynkarskich.

IV. Sprawozdanie Wydziału krajowego o zaprowadzeniu krajowych opłat szynkarskich i podwyższeniu opłaty konsumcyjnej od piwa przyjmuje Sejm z uznaniem do wiadomości.

L. 248. Petycę gminy miasta Nowego Sącza w sprawie wynagrodzenia za zniesienie prawa propinacyi;

L. 2742. miasta Wadowic o przyznaniu udziału w półtora milionowym zasiłku;

L. 2730. miasta Brzeżan i L. 2922. miasta Buczacza tej samej treści;

L. 2949. Galicyjskiego Związku fabrycznego w przedmiocie zmian projektu ustawy;

L. 2736. gminy miasta Gorlic o uwzględnienie miasta Gorlic przy rozdziale dotacyi z funduszu krajowego;

L. 2716. miasta Tarnowa o zwiększenie dotacyi krajowej na rzecz 37 miast;

L. 3360. miasta Rohatyna o subwencję z ustaniem prawa propinacyi;

wreszcie L. 3714 petycę zbiorową Izb handlowych i Związku fabrycznego i piwowarów — niniejszem sprawozdaniem uznaje się za załatwione.

Nad petycją L. 2895 gminy Cergowy o nadanie prawa propinacyi Sejm przechodzi do porządku dziennego.

U s t a w a

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zarządzeniach z powodu wygaśnięcia prawa propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

W wykonaniu postanowienia §. 46. ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u k. Nr. 30, jakoteż celem wzmocnienia skarbu krajowego, a tem samem umożliwienia krajowi spełnienia ekonomicznych i kulturalnych zadań pobierane będą na rzecz funduszu krajowego od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z wyjątkiem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a uznanych pod względem podatku spożywczego za zamknięte, opłaty szynkarskie, które mają przynieść rocznie najmniej 7,000.000 K. stosownie do postanowień, zawartych w następujących §§. 1. - 21.

§. 1.

Opłatę szynkarską w wymiarze, ustanowionym wedle §. 9., winny uiszczać:

1. Osoby trudniące się na własny rachunek wyszynkiem pędzonych napojów wysokowych, wina, pół wina, wina sztucznego, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu, napojów miodowych lub piwa.

2. Osoby, sprzedające na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom, jednak nie do spożycia w lokalu przedsiębiorstwa, pędzone napoje wysokowe, wina, pół wina, sztuczne wina, wina owocowe, moszcz owocowy, miód lub napoje miodowe w naczyniach otwartych lub zamkniętych, lecz nie na sposób w handlu używany o pojemności poniżej 25 litrów przy wódce, a poniżej 50 litrów przy innych napojach (drobna sprzedaż).

Sprzedaż wódki w naczyniach otwartych w ilości poniżej $\frac{1}{8}$ litra, a innych wyżej wymienionych napojów w ilości poniżej 1 litra uważa się za wyszynk.

3. Osoby, które sprzedają na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom:

a) napoje, wymienione pod 2. w naczyniach zamkniętych, sposobem w handlu używanym o pojemności poniżej 50 litrów;

b) piwo w naczyniach zamkniętych sposobem używanym w handlu o pojemności poniżej 10 litrów (handel detaliczny).

Na obowiązek uiszczania opłaty szynkarskiej nie ma wpływu okoliczność, czy przedsiębiorstwo wykonuje się za upoważnieniem, czy też bez upoważnienia.

§. 2.

Ci, którzy prowadzą przedsiębiorstwo, podlegające opłacie szynkarskiej (§. 1.) winni są corocznie w czasie, który w rozporządzeniu wykonanym oznaczonym będzie, zgłosić ustnie lub pisemnie u przy należnej władzy politycznej I. instancyi:

1. nazwisko, względnie firmę przedsiębiorcy, a ewentualnie także zastępcy lub dzierżawcy;

2. miejsce i numer domu lokalu przedsiębiorstwa;

3. rodzaj przedsiębiorstwa;

4. ilość, rozmiary i jakość ubikacyj przemysłowych;

5. ilość personelu pomocniczego, zatrudnionego w przedsiębiorstwie, podlegającym opłacie;

6. ilość napojów, sprzedanych w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego, podaną oddzielnie dla poszczególnych napojów i wedle rodzajów przedsiębiorstwa, oznaczonych w §. 1.

Jeżeli przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, wykonywano tylko przez część roku poprzedzającego, należy podać czas,

przez który je w roku poprzednim wykonywano.

Jeżeli zaś przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, otwarto dopiero w ciągu roku, należy je zgłosić najpóźniej na 3 dni przed otwarciem. W razie zaś, gdy przedsiębiorstwo, podległe zgłoszeniu, ma być tylko czasowo wykonywane, należy także podać przeciąg czasu, przez który ma to trwać.

W razie zaniechania w ciągu roku przedsiębiorstwa, opłacie szynkarskiej podlegającego, lub w razie zaszłej zmiany w osobie przedsiębiorcy, albo zmiany lokalu, lub wreszcie przejścia z jednego rodzaju przedsiębiorstwa w drugie, oznaczone w §. 1. ad 1, 2, 3) należy w ciągu trzech dni po zaszłej zmianie zawiadomić o niej władzę polityczną I. instancyi.

§. 3.

Władza polityczna I. instancyi zarządzi wstępne zbadanie nadeszłych zgłoszeń, a w razie potrzeby uzupełni je lub sprostuje na podstawie odpowiednich dochodzeń, których wynik należy przedstawić osobom obowiązany do niszczenia opłaty. Wymieniona władza jest także obowiązana co do tych osób, które zaniedbały przepisane zgłoszenia, niezależnie od postępowania karnego, które ma być wdrożone (§. 20), zbadać z urzędu okoliczności, wpływające na wymiar opłaty szynkarskiej.

Co do przedsiębiorstw podlegających opłacie z miast objętych ustawą z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 należy w toku postępowania wstępnego wysłuchać zawsze męża zaufania przez burmistrza odnośnego miasta wyznaczonego.

§. 4.

Dla oznaczenia opłaty szynkarskiej, jaką uiszczają corocznie osoby do tego obowiązane, ustanowioną będzie dla każdego powiatu politycznego w siedzibie władzy politycznej I. instancyi komisya szacunkowa, dla całego zaś obszaru, w

którym niniejsza ustawa obowiązuje, komisya apelacyjna.

§. 5.

Komisya szacunkowa ma się składać : z naczelnika władzy politycznej I. instancyi lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z dwóch członków wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których jeden ma być wybranym na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych i z dwóch członków, wyznaczonych przez Wydział krajowy, a to jednego wyznaczonego na wniosek Rady powiatowej, a drugiego wybranego z pośród obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej danego powiatu na podstawie terna, przedłożonego przez dotyczącą Izbę handlową i przemysłową.

Każdy członek komisyi otrzyma zastępcę, wyznaczonego w sposób powyżej podany.

§. 6.

Komisya apelacyjna ma siedzibę we Lwowie i składa się: z Marszałka krajowego lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z pięciu członków, wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których dwaj mają być na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych wybrani, z dwóch członków wyznaczonych przez Prezydenta c. k. wyższego sądu krajowego we Lwowie z pośród urzędników sędziowskich i z pięciu członków wyznaczonych przez Wydział krajowy, z których trzech mają być wyznaczeni z koła obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej, a mianowicie po jednym z okręgu Izb handlowych i przemysłowych w Brodach, Krakowie i Lwowie, na podstawie osobnego terna, przez każdą z tych trzech Izb, Wydziałowi krajowemu przedłożonego.

Każdy członek komisyi otrzyma zastępcę wyznaczonego w sposób powyżej podany.

§. 7.

Czas urzędowania członków i zastępców komisyj szacunkowych i komisji apelacyjnej trwa lat trzy. Ustępujący mogą być ponownie wyznaczeni.

W miejsce członków i zastępców, którzy przed czasem ustąpili, mają być wyznaczeni następcy na resztę okresu w sposób oznaczony w §. 5 i 6.

Komisye zwołuje przewodniczący w miarę zachodzącej potrzeby.

Do prawomocności uchwał komisji szacunkowej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność przynajmniej dwóch członków lub zastępców. Do prawomocności uchwał komisji apelacyjnej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność przynajmniej sześciu członków lub zastępców, a wśród nich przynajmniej jednego członka, należącego do stanu sędziowskiego.

Komisjom służą prawa, określone w §. 3, mogą one też powoływać do swych obrad znawców lub osoby, mogące dostarczyć wyjaśnień, które jednak w powzięciu uchwał nie biorą udziału.

Uchwały komisyj zapadają większością głosów; przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

§. 8.

Przewodniczący komisyj, członkowie i ich zastępcy winni ściśle zachować tajemnicę o rozprawach komisyjnych, jakoteż o deszłych skutkiem tego do ich wiadomości stosunkach stron, obowiązanych do opłaty szynkarskiej.

Członkowie nienależący do stanu urzędników państwowych mają w ręce przewodniczącego złożyć przyrzeczenie w miejsce przysięgi, że obowiązku tego ściśle dopełnią.

Członkowie komisyj i ich zastępcy, nie mieszkający w siedzibie komisyi i nie będący urzędnikami państwowymi w czyn-

nej służbie, otrzymują z funduszu krajowego zwrot kosztów, które w rozporządzeniu wykonawczem oznaczone będą.

Do urzędników państwowych, pozostających w czynnej służbie, stosują się każdorazowe przepisy o dyetach. Powstały skutkiem tego wydatek ponosi fundusz krajowy.

§. 9.

Komisya szacunkowa oznacza corocznie opłaty szynkarskie, które mają być uiszczane z zastrzeżeniem podwyższenia mogącego nastąpić po myśli §. 11.

Oznaczenie to ma nastąpić w granicach taryfy §. 10. zawartej na podstawie ustalonego w ubiegłym roku (§§. 3. i 7. ust. 5.) odbytu napojów, podlegających opłacie szynkarskiej i z uwzględnieniem wszystkich innych okoliczności, które wpływają na rentowność przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie.

W razie, jeżeli przedsiębiorstwa (rodzaju przedsiębiorstwa) nie prowadzono jeszcze przez przeciąg całego roku poprzedniego, należy spodziewany w roku wymiaru odbytu napojów, opłacie szynkarskiej podlegających, oznaczyć drogą szacunku.

Dla przedsiębiorstw (rodzajów przedsiębiorstw), które powstały dopiero w ciągu roku wymiaru, należy oznaczyć spodziewany w pozostałej części roku obdyt napojów, podlegających opłacie szynkarskiej, drogą szacunku (wymiar dodatkowy).

Przeciw uchwale komisji służy tak przewodniczącemu jak i członkowi komisji, wyznaczonemu przez Wydział krajowy na wniosek Rady powiatowej, prawo odwołania się do komisji apelacyjnej w ciągu 14 dni, licząc od powzięcia uchwały, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

§. 10.

Taryfa opłat szynkarskich.

Opłata szynkarska wynosi:

od do

1. Dla pędzonych płynów wysokowych od hektolitra czystego alkoholu w nich zawartego:

a) w wyszynku . . .	K 30	K 90
b) w drobnej sprzedaży „	20	60
c) w handlu detailicznym „	12	36

2. Dla wina, pół wina, sztucznego wina, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu i napojów miodowych od hektolitra:

a) w wyszynku . . . „	5	15
b) w drobnej sprzedaży „	3	9
c) w handlu detailicznym „	2	6

3. Dla piwa od hektolitra:

a) w wyszynku . . . „	0.40	0.80
b) w handlu detailicznym „	0.20	0.40

§. 11.

Operat wymiarowy z oznaczonemi na rok wymiaru opłatami szynkarskiemi ma być z wyjątkiem wymiarów dodatkowych (§. 9. ust. 4.) bezzwłocznie przedłożony Wydziałowi krajowemu. Jeżeli się okaże, że suma oznaczonych opłat szynkarskich z całego obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, bez wliczenia dodatkowych wymiarów dosięga kwoty 7,000.000 K, albo ją przewyższa, w takim razie kwoty, oznaczone przez komisye, stanowią zarazem wysokość opłat szynkarskich, jakie poszczególnym stronom do uiszczenia przypisane być mają. Jeżeli zaś suma ta nie dosięga kwoty 7,000.000 K, nastąpi stosunkowe podwyższenie wszystkich przez komisye oznaczonych kwot, a podwyższone w ten sposób kwoty stanowią wysokość opłat szynkarskich, jakie stronom do uiszczenia przypisane być mają.

Nakazy płatnicze wystawia Wydział krajowy.

§. 12.

Przeciw nakazowi płatniczemu może strona wnieść odwołanie do komisji apelacyjnej. Odwołanie to ma być wniesione w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia nakazu, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

Odwołania, wniesione na podstawie §. 9. i na podstawie powyższego ustępu, ma władza polityczna I. instancyi przesłać Wydziałowi krajowemu, który je przedłoży komisji apelacyjnej.

Odwołania nie mają mocy powstrzymującej co do uiszczenia przypisanej opłaty szynkarskiej i co do jej ściągania.

§. 13.

Opłatę szynkarską należy uiszczać w ratach kwartalnych w dniu 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Wpłaty należy uskuteczniać w kasie krajowej; bliższe szczegóły określi rozporządzenie wykonawcze.

W pierwszym roku obowiązywania niniejszej ustawy będą terminy płatności podane w nakazie płatniczym.

W następnych latach winny osoby, obowiązane do uiszczania opłaty, nie mające jeszcze nakazu płatniczego na dany rok w terminie płatności pierwszej raty, uiszczyć opłatę szynkarską według zesiorocznego przypisu, z zastrzeżeniem rozliczenia się w właściwym czasie.

§. 14.

W razie zaniechania w ciągu roku wykonywania przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie szynkarskiej, należy opłatę w odwiecznym stosunku odpisać, skoro o zaniechaniu przedsiębiorstwa w właściwym czasie doniesiono.

Jeżeli w ciągu roku zaszła zmiana w osobie przedsiębiorcy bez równoczesnej zmiany rodzaju przedsiębiorstwa, opłata

szynkarska, wymierzona poprzednikowi przechodzi na następcę.

Przyrost i ubytek w opłatach szynkarskich, zaszłe w ciągu roku wymiaru a spowodowane czy to n. p. otwarciem w ciągu roku nowych przedsiębiorstw, czy też podwyższeniem lub niższeniem opłat, zarządzone na skutek odwołania, nie wpływają wcale na obliczenie i ewentualne podwyższenie opłat szynkarskich, dokonane po myśli §. 11.

§. 15.

Od opłat szynkarskich, nieuiszczonych w ciągu 14 dni po upływie terminu zapadłości, pobierane będą — o ile zaległość w opłacie przenosi 50 K — procenta zwłoki po 1/3 h za każde 100 K i za każdy dzień, licząc od dnia następującego po terminie zapadłości aż do dnia uiszczenia zaległości.

§. 16.

Zaległe opłaty szynkarskie i procenta zwłoki ściągane będą albo w myśl §. 3. rozporządzenia ces. z 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr 96, albo w drodze egzekucyi sądowej.

§. 17.

Prawo funduszu krajowego wymiaru opłaty szynkarskiej po myśli niniejszej ustawy przedawnia się po upływie trzech lat, licząc od końca tego roku, w którym strona uczyniła zadość obowiązkowi zgłoszenia przedsiębiorstwa tej opłacie podlegającego. Każda czynność urzędowa, podjęta w celu wymiaru i podana do wiadomości strony, przerywa przedawnienie.

Prawo funduszu krajowego żądania zapadłych opłat szynkarskich przedawnia się w sześć lat od dnia płatności.

§. 18.

Dla zbadania faktów, ważnych przy wymierzaniu opłaty szynkarskiej, uprawnione są organa rządowe na mocy pisemnego upoważnienia przewodniczącego komisji szacunkowej zwiadać w czasie

ruchu przedsiębiorstwa lokale, w których przemysł jest wykonywany i badać zapasy.

Wgląd w księgi handlowe kontrybuenta dopuszczalny jest tylko na żądanie kontrybuenta lub za jego zgodą.

§. 19.

Każda gmina jest obowiązana organom powołanym do wykonywania postanowień niniejszej ustawy użyzyć na żądanie bezwzględnie potrzebnej do ich urzędowania pomocy.

§. 20.

Przekroczenia niniejszej ustawy i rozporządzeń wykonawczych, o ile nie ma zastosowania ogólny kodeks karny — karane będą u osób podlegających opłacie szynkarskiej, a jeżeli one są osobami prawnymi, u ich zastępców (zawiadowców) grzywną od 2 do 1.000 K, lub karą aresztu od 6 godzin do 3 tygodni.

Kara aresztu może być nałożoną, jeżeli przekroczeniu towarzyszą szczególnie obciążające okoliczności lub kara pieniężna okazała się bezskuteczną. Nieściągalne kary pieniężne zamienione będą na areszt w granicach wyżej określonych.

Kara nie uwalnia od uiszczenia ukroconej ewentualnie opłaty szynkarskiej.

Osoby, wezwane w charakterze znawców lub dla dostarczenia wyjaśnień, będą w razie niejawienia się bez podania powodu usprawiedliwiającego karane grzywną pieniężną od 2 K do 200 K, zaś grzywną do 1.000 K, jeżeli w tym charakterze występując, podały rozmyślnie nieprawdziwe szczegóły.

Członkowie komisji, nie należący do stanu urzędników państwowych, którzy mimo należytego zaproszenia bez podania powodu usprawiedliwiającego nieobecność na posiedzeniu się nie jawią, ulegną grzywnie od 2 K do 200 K; natomiast złamanie tajemnicy (§. 8) karane będzie grzywną od 100 K do 1.000 K.

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministerjalnego z d. 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. Nr. 61.

Karygodność czynności i zaniechań, ulegających karze na podstawie powyższych postanowień, przedawnia się po upływie roku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z d. 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96 kary pieniężne na korzyść ubogich tej gminy, w której obrębie zaszło przekroczenie.

Do członków komisji ze stanu urzędników państwowych należy w przypadkach, przewidzianych w ust. 5. niniejszego paragrafu, stosować obowiązujące przepisy służbowe.

§. 21.

Dla dokonania w należyтым czasie wymiaru opłat szynkarskich na r. 1911 można będzie począwszy już od 1. lipca 1910 wydać na podstawie postanowień niniejszej ustawy zarządzenia, potrzebne do przygotowania tego wymiaru.

Art. II.

Moc obowiązującą ustawy z d. 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24 o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa przedłuża się pod warunkami w tej ustawie unormowanymi do 31. grudnia 1920.

Celem dalszego wzmocnienia skarbu krajowego i ze względu na uwolnienie konsumcyi piwa od ciężarów wskutek zniesienia prawa propinacyi podwyższa się wspomnianą opłatę krajową z wyłączeniem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a oznanych pod względem podatku spożywczego za zamknięte, począwszy od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 na 8 K od hektolitru. Gdyby jednakowoż dochód z opłaty od piwa po 8 K przekroczył w jednym roku 10 milionów K, natenczas ma nastąpić odpowie-

dnie zniżenie wymiaru opłaty krajowej.

Co do uzupełniającego opodatkowania zapasów piwa z dniem 1. stycznia 1911 roku zastosowane będą analogicznie odnośne postanowienia ustawy w pierwszym ustępie powołanej.

Art. III.

Z dochodu, uzyskanego z opłat pobieranych na mocy niniejszej ustawy (Art. I. i II.) przekazywać się będzie corocznie, począwszy od roku 1911, tym miastom, którym przysługuje na ich obszarze z mocy ustawy z d. 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30 (§. 42.) wyłączne prawo propinacji do końca roku 1910, kwotę dwu milionów koron. Rozdział tej kwoty ma nastąpić według klucza, ustalonego osobną ustawą krajową.

Art. IV.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyrekcją skarbu i Wydziałem krajowym.

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy porucam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Marszałek otwiera rozprawę ogólną.

Przemawia p. Korol.

Przemawia p. Biliński i zapowiada poprawkę do Art. III. ustawy, a mianowicie wnosi kwotę 2,250.000 K. zamiast 2,000.000 K.

Przemawia p. Frnchtman i oznajmia, że mniejszość komisji cofa swój zapowiedziany wniosek i przyłącza się do wniosku p. Bilińskiego.

Przemawia p. Kolischer.

Marszałek odracza posiedzenie do godziny 8 wieczorem.

Przerwa posiedzenia godzina 2 minut 40 po południu.

Dalszy ciąg posiedzenia z dnia 10. listopada 1905.

Początek o godzinie 8 minut 15 wieczorem.

Marszałek skonstatowawszy dostateczną liczbę posłów otwiera napowrót odroczone posiedzenie.

Następuje :

Dalszy ciąg rozpraw nad sprawozdaniem komisji budżetowej w przedmiocie zaprowadzenia krajowych opłat szynkarskich i podwyższenia krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

Przemawia p. Stapiński.

Marszałek przerywa mowę wzywając go, by nie używał słów obrażających członków Izby, gdyż w przeciwnym razie bę-

dzie zmuszonym wezwać mowę do porządku.

Przemawia dalej p. Stapiński.

Marszałek wzywa, by posłowie nie prowadzili dyskusji z mową podczas przemówienia.

Przemawia dalej p. Stapiński.

Izba uchwala zamknięcie rozprawy na wniosek formalny p. Viviena, za którym to wnioskiem głosowało 78 posłów przeciw 9 głosom.

Marszałek oznajmia, że przeciw wnioskowi komisji zapisani są pp. Vayhinger, Tomaszewski, Tarnawski, Michałowski, Jabłoński, Schätzel, Maiss, Kra-

marezyk i Wesoliński, a za wnioskami komisji pp. Piniński, Laskowski, Truskolaski i Paygert.

Marszałek wzywa do wyboru mowców generalnych, a po chwili oznajmia, że mowcą generalnym przeciw wnioskowi komisji wybrany został p. Tarnawski; zaś za wnioskami komisji p. Piniński.

Przemawia mowca generalny przeciw wnioskowi komisji p. Tarnawski.

Przemawia generalny mowca za wnioskami komisji p. Piniński.

Przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczygłowej.

Sprawozdawca czyta:

Art. 1.

W wykonaniu postanowienia §. 46 ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kraj. Nr. 30., jakoteż celem wzmocnienia skarbu krajowego, a tem samem umożliwienia krajowi spełnienia ekonomicznych i kulturalnych zadań pobierane będą na rzecz funduszu krajowego od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z wyjątkiem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a oznaczonych pod względem podatku spożywczego za zamknięte, opłaty szynkarskie, które mają przynieść rocznie najmniej 7,000.000 K stosownie do postanowień, zawartych w następujących §§. 1. do 21.

Przemawia p. Stapiński.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała Art. I. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 1.

Oplatę szynkarską w wymiarze, ustanowionym wedle §. 9., winny uiszczać:

1. Osoby trudniące się na własny rachunek wyszynkiem pędzonych napojów wysokowych, wina, pół wina, wina sztucznego, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu, napojów miodowych lub piwa.

2. Osoby, sprzedające na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom, jednak nie do spożycia w lokalu przedsiębiorstwa, pędzone napoje wyskokowe, wina, pół wina, sztuczne wina, wina owocowe, moszcz owocowy, miód lub napoje miodowe w naczyniach otwartych lub zamkniętych, lecz nie na sposób w handlu używany o pojemności poniżej 25 litrów przy wódce, a poniżej 50 litrów przy innych napojach (drobna sprzedaż).

Sprzedaż wódki w naczyniach otwartych w ilości poniżej $\frac{1}{8}$ litra, a innych wyżej wymienionych napojów w ilości poniżej 1 litra uważa się za wyszynk.

Osoby, które sprzedają na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom:

a) napoje wymienione pod 2 w naczyniach zamkniętych, sposobem w handlu używanym o pojemności poniżej 50 litrów;

b) piwo w naczyniach zamkniętych sposobem używanym w handlu o pojemności poniżej 10 litrów (handel detaliczny).

Na obowiązek uiszczania opłaty szynkarskiej nie ma wpływu okoliczność, czy przedsiębiorstwo wykonuje się za upoważnieniem, czy też bez upoważnienia.

Przemawia p. Stapiński.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała §. 1. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 2.

Ci, którzy prowadzą przedsiębiorstwo, podlegające opłacie szynkarskiej (§. 1.) winni są corocznie w czasie, który w rozporządzeniu wykonawczem oznaczonym będzie, zgłosić ustnie lub pisemnie n przynależnej władzy politycznej I. instancyi:

1. nazwisko, względnie firmę przedsiębiorcy, (a ewentualnie także zastępcy lub dzierżawcy),

2. miejsce i numer domu lokalu przedsiębiorstwa,

3. rodzaj przedsiębiorstwa,

4. ilość, rozmiary i jakość ubikacyj przemysłowych,

5. ilość personain pomocniczego, zatrudnionego w przedsiębiorstwie, podlegającym opłacie,

6. ilość napojów, sprzedanych w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego, podaną oddzielnie dla poszczególnych napojów i wedle rodzajów przedsiębiorstwa, oznaczonych w §. 1.

Jeżeli przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, wykonywano tylko przez część roku poprzedzającego, należy podać czas, przez który je w roku poprzednim wykonywano.

Jeżeli przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, otwarto dopiero w ciągu roku, należy je zgłosić najpóźniej na 3 dni przed otwarciem. W razie zaś, gdy przedsiębiorstwo, podległe zgłoszeniu, ma być tylko czasowo wykonywane, należy także podać przeciąg czasu, przez który ma to trwać.

W razie zaniechania w ciągu roku przedsiębiorstwa, opłacie szynkarskiej, podlegającego, lub w razie zaszłej zmiany w osobie przedsiębiorcy, albo zmiany lokalu, lub wreszcie przejścia z jednego rodzaju przedsiębiorstwa w drugie (oznaczone w §. 1. ad 1., 2., 3.) należy w ciągu trzech dni po zaszłej zmianie za-

wiadomić o niej władzę polityczną I. instancyi.

Przemawia p. Stapiński.

Przemawia p. Piniński.

Przemawia p. Wesoliński.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała §. 2. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 3.

Władza polityczna I. instancyi zarządzi wstępne zbadanie nadeszłych zgłoszeń, a w razie potrzeby uzupełni je lub sprostuje na podstawie odpowiednich dochodzeń, których wynik należy przedstawić osobom obowiązany do uiszczenia opłaty. Wymieniona władza jest także obowiązana co do tych osób, które zaniedbały przepisane zgłoszenia niezależnie od postępowania karnego, które ma być wdrożone (§. 20.), zbadać z urzędu okoliczności, wpływające na wymiar opłaty szynkarskiej.

Co do przedsiębiorstw podlegających opłacie z miast objętych ustawą z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 należy w toku postępowania wstępnego, wysłuchać zawsze męża zaufania przez burmistrza odnośnego miasta wyznaczonego.

Izba uchwała bez rozprawy §. 3. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 4.

Dla oznaczenia opłaty szynkarskiej, jaką uiszczać mają corocznie osoby do tego obowiązane, ustanowioną będzie dla każdego powiatu politycznego w siedzibie władzy politycznej I. instancyi Komisya szacunkowa, dla całego zaś obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, Komisya apelacyjna.

Izba uchwała §. 4. zgodnie z wnioskiem Komisji bez rozprawy.

Sprawozdawca czyta:

§. 5.

Komisya szacunkowa ma się składać: z naczelnika władzy politycznej I. instancji lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z dwóch członków, wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których jeden ma być wybranym na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcji skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych, i z dwóch członków, wyznaczonych przez Wydział krajowy, a to jednego wyznaczonego na wniosek Rady powiatowej, a drugiego wybranego z pośród obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej danego powiatu na podstawie terna, przedłożonego przez dotyczącą Izbę handlową i przemysłową.

Każdy członek Komisji otrzyma zastępcę, wyznaczonego w sposób powyżej podany.

Izba uchwała bez rozprawy §. 5. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 6.

Komisya apelacyjna ma siedzibę we Lwowie i składa się: z Marszałka krajowego lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z pięciu członków, wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których dwaj mają być na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcji skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych wybrani, z dwóch członków wyznaczonych przez Prezydenta c. k. wyższego sądu krajowego we Lwowie z pośród urzędników sędziowskich i z pięciu członków wyznaczonych przez Wydział krajowy, z których trzech mają być wyznaczeni z koła obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej, a mianowicie po jednym z okręgu Izb handlowych i przemysłowych w Brodach, Krakowie i Lwowie, na podstawie

osobnego terna, przez każdą z tych trzech Izb, Wydziałowi krajowemu przedłożonego.

Każdy członek komisji otrzyma zastępcę wyznaczonego w sposób powyżej podany.

Przemawia p. Łazarski i stawia następującą poprawkę: zamiast słów „z dwóch członków wyznaczonych przez Prezydenta c. k. wyższego sądu krajowego we Lwowie“ wstawić słowa: „po jednym wyznaczonym z pośród urzędników sędziowskich przez c. k. Prezydenta sądu apelacyjnego w Krakowie i we Lwowie“.

Izba popiera poprawkę p. Łazarskiego.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca przemawia.

Izba uchwała §. 6. zgodnie z wnioskiem komisji z opuszczeniem słów „z dwóch członków wyznaczonych przez Prezydenta c. k. wyższego sądu krajowego we Lwowie“ oddzielnie poprawkę p. Łazarskiego odrzuca, a osobno uchwała słowa „z dwóch członków wyznaczonych przez Prezydenta c. k. wyższego sądu krajowego we Lwowie“ zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 7.

Czas urzędowania członków i zastępców komisji szacunkowych i komisji apelacyjnej trwa lat trzy. Ustępujący mogą być ponownie wyznaczeni.

W miejsce członków i zastępców, którzy przed czasem ustąpili, mają być wyznaczeni następcy na resztę okresu w sposób oznaczony w §. 5. i 6.

Komisye zwołuje przewodniczący w miarę zachodzącej potrzeby.

Do prawomocności uchwał komisji szacunkowej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność przynajmniej 2 członków lub zastępców. Do prawomocności uchwał komisji apelacyjnej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność

przynajmniej sześciu członków lub zastępców, a wśród nich przynajmniej jednego członka, należącego do stanu sędziowskiego.

Komisjom służą prawa, określone w §. 3., mogą one też powoływać do swych obrad znawców lub osoby mogące dostarczyć wyjaśnień, które jednak w powzięciu uchwał nie biorą udziału.

Uchwały komisyj zapadają większością głosów; przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Izba uchwała bez rozprawy §. 7. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 8.

Przewodniczący komisyj, członkowie i ich zastępcy winni ściśle zachować tajemnicę o rozprawach komisyjnych, jakoteż o doszłych skutkiem tego do ich wiadomości stosunkach stron, obowiązanych do opłaty szynkarskiej.

Członkowie nienależący do stanu urzędników państwowych mają w ręce przewodniczącego złożyć przyrzeczenie w miejsce przysięgi, że obowiązku tego ściśle dopełnią.

Członkowie komisyj i ich zastępcy, nie mieszkający w siedzibie komisji i nie będący urzędnikami państwowymi w czynnej służbie, otrzymują z funduszu krajowego zwrot kosztów, które w rozporządzeniu wykonawczem oznaczone będą.

Do urzędników państwowych, pozostających w czynnej służbie, stosują się każdorazowe przepisy o dyetach. Powstały skutkiem tego wydatek ponosi fundusz krajowy.

Izba uchwała bez rozprawy §. 8. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 9.

Komisya szacunkowa oznacza corocznie opłaty szynkarskie, które mają być uiszczane z zastrzeżeniem podwyższenia mogącego nastąpić po myśli §. 11.

Oznaczenie to ma nastąpić w granicach taryfy §. 10. zawartej na podstawie ustalonego w ubiegłym roku (§§. 3. i 7. ust. 5.) odbytu napojów, podlegających opłacie szynkarskiej i z uwzględnieniem wszystkich innych okoliczności, które wpływają na rentowność przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie.

W razie, jeżeli przedsiębiorstwa (rodzaju przedsiębiorstwa) nie prowadzono jeszcze przez przeciąg całego roku poprzedniego, należy spodziewany w roku wymiaru odbytu napojów, opłacie szynkarskiej podlegających, oznaczyć drogą szacunku.

Dla przedsiębiorstw (rodzajów przedsiębiorstw), które powstały dopiero w ciągu roku wymiaru, należy oznaczyć spodziewany w pozostałej części roku odbytu napojów, podlegających opłacie szynkarskiej, drogą szacunku (wymiar dodatkowy).

Przeciw uchwale komisji służy tak przewodniczącemu jak i członkowi komisji, wyznaczonemu przez Wydział krajowy na wniosek Rady powiatowej, prawo odwołania się do komisji apelacyjnej w ciągu 14 dni, licząc od powzięcia uchwały, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

Izba uchwała bez rozprawy §. 9. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 10.

Taryfa opłat szynkarskich.

Opłata szynkarska wynosi:

1. Dla pędzonych płynów wyskokowych od hektolitra czystego alkoholu w nich zawartego:

	od	do
a) w wyszynku	K 30	K 90
b) w drobnej sprzedaży „ 20	„ 60	
c) w handlu detaili- cznym	„ 12	„ 36

2. Dla wina, pół wina, sztucznego wina, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu i napojów miodowych od hektolitra:

a) w wyszynku	„ 5	„ 15
b) w drobnej sprzedaży „ 3	„ 9	
c) w handlu detaili- cznym	„ 2	„ 6

3. Dla piwa od hektolitra:

a) w wyszynku	„ 0.40	„ 0.80
b) w handlu detaili- cznym	„ 0.20	„ 0.40

Izba uchwała bez rozprawy §. 10 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 11.

Operat wymiarowy z oznaczeniami na rok wymiaru opłatami szynkarskimi ma być z wyjątkiem wymiarów dodatkowych (§. 9. ust. 4) bezzwłocznie przedłożony Wydziałowi krajowemu. Jeżeli się okaże, że suma oznaczonych opłat szynkarskich z całego obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, bez wliczenia dodatkowych wymiarów dosięga kwoty 7,000.000 K. albo ją przewyższa, w takim razie kwoty, oznaczone przez komisje, stanowią zarazem wysokość opłat szynkarskich, jakie poszczególnym stanom do uiszczenia przypisane być mają. Jeżeli zaś suma ta nie dosięga kwoty 7,000.000 K., nastąpi stosunkowe podwyższenie wszystkich przez komisje oznaczonych kwot, a podwyższone w ten sposób kwoty stanowią wyso-

kość opłat szynkarskich, jakie stronom do uiszczenia przypisane być mają.

Nakazy płatnicze wystawia Wydział krajowy.

Izba uchwała bez rozprawy §. 11. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 12.

Przeciw nakazowi płatniczemu może strona wnieść odwołanie do komisji apelacyjnej. Odwołanie to ma być wniesione w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia nakazu, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

Odwołania, wniesione na podstawie §. 9. i na podstawie powyższego ustępu, ma władza polityczna I. instancyi przesłać Wydziałowi krajowemu, który je przedłoży komisji apelacyjnej.

Odwołania nie mają mocy powstrzymującej co do uiszczenia przypisanej opłaty szynkarskiej i co do jej ściągania.

Izba uchwała bez rozprawy §. 12. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 13.

Opłatę szynkarską należy uiszczać w ratach kwartalnych w dniu 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Wpłaty należy uskuteczniać w kasie krajowej; bliższe szczegóły określi rozporządzenie wykonawcze.

W pierwszym roku obowiązywania niniejszej ustawy będą terminy płatności podane w nakazie płatniczym.

W następnych latach winny osoby, obowiązane do uiszczania opłaty, nie mające jeszcze nakazu płatniczego na dany rok w terminie płatności pierwszej raty, uiszczyć opłatę szynkarską według zeszlencznego

przypisu, z zastrzeżeniem rozliczenia się w właściwym czasie.

Izba uchwała bez rozprawy §. 13. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 14.

W razie zaniechania w ciągu roku wykonywania przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie szynkarskiej, należy opłatę w od wiedzim stosunku odpisać, skoro o zaniechaniu przedsiębiorstwa w właściwym czasie doniesiono.

Jeżeli w ciągu roku zaszła zmiana w osobie przedsiębiorcy bez równoczesnej zmiany rodzaju przedsiębiorstwa, opłata szynkarska, wymierzona poprzednikowi przechodzi na następcę.

Przyrost i ubytek w opłatach szynkarskich, zaszły w ciągu roku wymiaru a spowodowane czy to n. p. otwarciem w ciągu roku nowych przedsiębiorstw, czy też podwyższeniem lub niższeniem opłat, zarządzone na skutek odwołania, nie wpływają wcale na obliczenie i ewentualne podwyższenie opłat szynkarskich, dokonane po myśli §. 11.

Izba uchwała bez rozprawy §. 14. zgodnie z wnioskiem komisji.

Przemawia p. Merunowicz i stawia formalny wniosek na przyjęcie *en bloc* reszty §§., o ile do nich nie zgłoszono poprawek.

Marszałek zapytuje, czy zgłasza kto poprawki do dalszych §§.

P. Łazarski zgłasza poprawkę do §. 20.

Izba uchwała wniosek formalny p. Merunowicza, a oddzielnie uchwała *en bloc* w brzmieniu zaproponowanem przez komisję §§. 15. do 19.

Sprawozdawca czyta:

§. 20.

Przekroczenia niniejszej ustawy i rozporządzeń wykonawczych, o ile nie ma zastosowania ogólny kodeks karny — karane będą u osób podlegających opłacie szynkarskiej, a jeżeli one są osobami prawnymi, u ich zastępców (zawiadowców) grzywną od 2 do 1.000 K, lub karą aresztu od 6 godzin do 3 tygodni.

Kara aresztu może być nałożoną, jeżeli przekroczeniu towarzyszą szczególnie obciążające okoliczności lub kara pieniężna okazała się bezskuteczna. Nieściągalne kary pieniężne zamienione będą na areszt w granicach wyżej określonych.

Kara nie uwalnia od uiszczenia ukróconej ewentualnie opłaty szynkarskiej.

Osoby, wezwane w charakterze znawców lub dla dostarczenia wyjaśnień, będą w razie niejawienia się bez podania powodu usprawiedliwiającego karane grzywną pieniężną od 2 K do 200 K, zaś grzywną do 1.000 K, jeżeli w tym charakterze występując, podały rozmyślnie nieprawdziwe szczegóły.

Członkowie komisji, nie należący do stanu urzędników państwowych, którzy mimo należytego zaproszenia bez podania powodu usprawiedliwiającego nieobecność na posiedzeniu się nie jawią, ulegną grzywnie od 2 K do 200 K; natomiast złamanie tajemnicy (§. 8) karane będzie grzywną od 100 K do 1000 K.

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministerjalnego z d. 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. Nr. 61.

Karygodność czynności i zaniechań, ulegających karze na podstawie powyższych postanowień, przedawnia się po upływie roku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z d. 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96 kary pieniężne

na korzyść ubogich tej gminy, w której obrębie zaszło przekroczenie.

Do członków komisji ze stanu urzędników państwowych należy w przypadkach, przewidzianych w ust. 5. niniejszego paragrafu, stosować obowiązujące przepisy służbowe.

Przemawia p. Łazarski i stawia następującą poprawkę: zamiast słów zawartych w trzecim wierszu ustępu 1-go §. 20 „a jeżeli one są osobami prawnymi u“ umieścić słowa: „względnie ich zastępców (§. 18. i 19. ust. przem.)“.

Przemawia p. Piniński.

Izba nie popiera poprawki p. Łazarskiego.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca zrzeka się głosu.

Izba uchwała §. 20. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 21.

Dla dokonania w należyтым czasie wymiaru opłat szynkarskich na r. 1911 można będzie począwszy już od 1. lipca 1910 wydać na podstawie postanowień niniejszej ustawy zarządzenia, potrzebne do przygotowania tego wymiaru.

Izba uchwała bez rozprawy §. 21. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Art. II.

Moc obowiązującą ustawy z d. 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24 o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa przedłuża się pod warunkami w tej ustawie unormowanymi do 31. grudnia 1920.

Celem dalszego wzmocnienia skarbu krajowego i ze względu na uwolnienie konsumcji piwa od ciężarów wskutek zniesienia prawa propinacji podwyższa się

wspomnianą opłatę krajową z wyłączeniem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a uznanych pod względem podatku spożywczego za zamknięte, począwszy od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 na 8 K od hektolitru. Gdyby jednakowoż dochód z opłaty od piwa po 8 K przekroczył w 1 roku kwotę 10 milionów K, natenczas ma nastąpić odpowiednie zniżenie wymiaru opłaty krajowej.

Co do uzupełniającego opodatkowania zapasów piwa z dniem 1. stycznia 1911 roku zastosowane będą analogicznie odpowiednie postanowienia ustawy w pierwszym ustępie powołanej.

Przemawia p. Kolischer i stawia poprawkę, aby zamiast cyfry „8 K.“ we wierszu 6 i 7 drugiego ustępu Art. II. umieścić cyfrę „6 K“.

Izba nie popiera poprawki p. Kolichera.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała Art. II. zgodnie z wnioskiem komisji.

Marszałek oznajmia, że ma zamiar zamknąć posiedzenie z powodu, że do Art. III. zapisani są mowcy.

Zapisani do głosu posłowie Maryewski i Schätzel oświadczają, że zrzekają się głosu.

Marszałek oznajmia, że wobec tego podda resztę artykułów ustawy pod uchwałę Izby i wzywa p. sprawozdawcę do odczytania reszty artykułów ustawy.

Sprawozdawca czyta:

Art. III.

Z dochodu, uzyskanego z opłat pobieranych na mocy niniejszej ustawy (Art. I. i II.) przekazywać się będzie corocznie, począwszy od roku 1911 tym miastom, którym przysługuje na ich obszarze z mo

cy ustawy z d. 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30 (§. 43.) wyłączne prawo propinacyi do końca roku 1910, kwotę dwu milionów koron. Rozdział tej kwoty ma nastąpić według klucza, ustalonego osobną ustawą krajową.

Marszałek oznajmia, że p. Biliński wniósł poprawkę, a mianowicie, by zamiast cyfry „dwu milionów koron“, umieścić cyfrę „dwu milionów dwieście pięćdziesiąt tysięcy koron“.

Izba popiera tę poprawkę p. Bilińskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwala poprawkę p. Bilińskiego, a oddzielnie uchwala resztę Art. III. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Art. IV.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyrekcją skarbu i Wydziałem krajowym.

Izba bez rozprawy uchwala Art. IV. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Izba uchwala bez rozprawy Art. V. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia . . . dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskiem o zarządzeniach z powodu wygaśnięcia prawa propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkim Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje.

Izba uchwala bez rozprawy tytuł i wstęp ustawy zgodnie z wnioskiem komisji.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania tej ustawy bez czytania, uchwala Izba powyższą ustawę w trzecim czytaniu bez czytania.

Marszałek oznajmia, że ma zamiar zamknąć posiedzenie i że na następne posiedzenie pozostają jeszcze do uchwały rezolucye II., III. i IV. komisji.

Marszałek zamyka posiedzenie, naznaczając następne na dzień 11. listopada 1905 godzinę 10 przed południem i odczytuje porządek dzienny następnego posiedzenia.

Koniec posiedzenia godzina 12 minut 15 po północy.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Sekretarze:

Mieczysław Urbański w. r.
Kazimierz Lubomirski w. r.

